

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽi/1/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012201279
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1012201279.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu Ing. V. K., bytom H. XXX, Y., zastúpeného JUDr. Zuzanou Kollárovou, advokátkou, so sídlom Zimná 59, Spišská Nová Ves, proti žalovanému Ministerstvu životného prostredia Slovenskej republiky, so sídlom Nám. Ľ. Štúra 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 22352/V/2012-1.1.1 zo dňa 30.04.2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 214/2012 - 105 zo dňa 03.09.2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 214/2012 - 105 zo dňa 3. septembra 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania v záhlaví označeného rozhodnutia žalovaného potvrdzujúceho rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, bývalého Krajského úradu životného prostredia v Banskej Bystrici č. 02/2012/359-2 zo dňa 02.03.2012, ktorým čiastočne nevyhovel žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií - o sprístupnenie spisu Obvodného úradu životného prostredia v Rimavskej Sobote vedeného pod č. 2009/00934, a to v častiach, ktoré sa týkajú zápisnice o prešetrení sťažnosti č. H/2009/00619 zo dňa 20.08.2009 a zápisnice o prešetrení sťažnosti č. H/2009/00620 zo dňa 20.08.2009, informácií o mene a priezvisku, adrese trvalého bydliska a emailovej adrese dotknutej osoby v listinách založených v spise Obvodného úradu životného prostredia v Rimavskej Sobote vedenom pod č. 2009/00934. Trovy konania krajský súd žalobcovi nepriznal.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že po preskúmaní veci neboli zistené žiadne skutočnosti,

ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie správneho rozhodnutia, žalovaný sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní. K žalobnej námietke o nesprávnom právnom posúdení veci mal krajský súd za to, že žalovaný vec správne právne posúdil a rozhodol v súlade s príslušnými právnymi normami týkajúcimi sa danej veci. Poukázal na to, že zápisnice o prešetroaní sťažnosti nemohol žalovaný sprístupniť, keďže tieto boli súčasťou dokumentácie súvisiacej s vybavovaním sťažnosti tretej osoby, a preto ich v záujme ochrany sťažovateľa nebolo možné sprístupniť v zmysle § 7 ods. 2 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach. Údaje o mene a priezvisku fyzickej osoby, adrese jej trvalého bydliska a emailovej adrese majú charakter osobných údajov, ktorých sprístupnenie zákon neustanovuje, a žalobca nepreukázal predchádzajúci písomný súhlas dotknutej osoby, takýto súhlas nie je založený v spise, a preto žalobcovi nemohli byť sprístupnené tieto informácie. Podľa názoru krajského súdu neobstoja ani námietka žalobcu, že zistenie skutkového stavu, z ktorého rozhodnutie vychádzalo, je v rozpore s obsahom spisov, pretože súd mal za to, že žiadosť o sprístupnenie informácie smerovala k spisu, ktorý v čase podania žiadosti síce nachádzal na Krajskom úrade životného prostredia v Banskej Bystrici, ale jednalo o spis vypožičaný od Obvodného úradu životného prostredia v Rimavskej Sobote, pričom písomnosti tvoriace tento spis sa vzťahujú k veci vybavovanej na Obvodnom úrade životného prostredia v Rimavskej Sobote a žalovaný mohol žalobcovi predložiť len ten spis, ktorý mu bol predložený od Obvodného úradu životného prostredia v Rimavskej Sobote, a teda žalovaný nezodpovedá za obsah spisu, ktorý mu bol postúpený správnym orgánom prvého stupňa. Krajský súd ďalej dôvodil, že nezistil žiadnu vadu v konaní správneho orgánu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Námietku žalobcu o tom, že rozhodnutie žalovaného vydal odbor komunikácie, ktorý podľa žalobcovho tvrdenia nebol oprávnený rozhodovať o jeho odvolaní, súd poukázal na organizačný poriadok Ministerstva životného prostredia SR z 01.11.2010, č. 32/2010-1.6, kde v čl. 14 ods. 4 sa uvádza, že gestorom zákona o slobodnom prístupe k informáciám a zároveň aj gestorom Smernice Ministerstva životného prostredia SR z 19.06.2009, č. 4/2009-1.3, ktorou sa vydávajú pravidlá na vykonávanie zákona č. 211/2000 Z. z. je odbor komunikácie žalovaného. Oprávnenie riaditeľa odboru zabezpečovať v rámci svojej pôsobnosti výkon štátnej správy podľa osobitných predpisov, vrátane preskúmavania rozhodnutí krajských úradov životného prostredia, a podpisovania rozhodnutí vydaných v správnom konaní podľa osobitných všeobecne záväzných predpisov vyplýva s čl. 9 ods. 4 Organizačného poriadku písm. a/, b/. Pokiaľ išlo o písársku vadu v dátume uvedenom v rozhodnutí žalovaného, táto bola opravená postupom podľa § 47 ods. 6 Správneho poriadku, pričom táto nemohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Krajský súd považoval poučenie v druhostupňovom rozhodnutí za správne v zmysle § 47 ods. 4 Správneho poriadku, nakoľko nie je zákonnou povinnosťou správneho orgánu uvádzať, na ktorý miestne a vecne príslušný súd sa má možnosť žalobca obrátiť, resp. podať žalobu. Krajský súd dospel k záveru, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdili, a preto mal za to, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného bol v súlade so zákonom a námietky žalobcu neodôvodňujú zrušenie preskúmaného rozhodnutia žalovaného, na základe čoho žalobu § 250j ods. 1 OSP zamietol. Výrok o trovách konania odôvodnil poukazom na § 250k ods. 1 OSP, preto neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave tak, že zruší žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie a žalobcovi prizná náhradu trov konania, ako prvostupňového vo výške 626,81 €, tak i odvolacieho vo výške 423,84 €. Odvolanie odôvodnil tým, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávne a nedostatočne zisteného skutkového stavu a z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP), pričom krajský súd v rozhodovaní v predmetnej veci postupoval nezákonným spôsobom, v rozpore s OSP (§ 205 ods. 2 písm. b/ OSP). Bol toho názoru, že žalovaný ako povinná osoba jednoznačne zodpovedá za pravdivosť ním sprístupnených informácií, a preto krajský súd nesprávne posúdil, že právny subjekt Obvodný úrad životného prostredia Banská Bystrica (predtým Krajský úrad životného prostredia Banská Bystrica) nezodpovedá za spis predložený jeho organizačnou zložkou, Obvodným úradom životného prostredia Rimavská Sobota, ktorá bola bez právnej subjektivity. Považoval odôvodnenie rozsudku za zmätočné a nepravdivé vo viacerých častiach. Namietal, že správne rozhodnutie bolo vydané deväť dní po lehote nesprístupnenia informácií, že požadované informácie nie sú súčasťou dokumentácie súvisiacej s

prešetrovaním sťažnosti, ale sú súčasťou dokumentácie súvisiacej so sprístupňovaním informácií podľa zákona, a preto žalobcovi mali byť sprístupnené v celom rozsahu spisu č. 09/00934. Žalobca bol toho názoru, že mu žalovaný sprístupnil umelo vykonštruovaný a viackrát pozmeňovaný spis č. 09/00934. Vzniesol námietku, že Mgr. W. E. nemohol odvolaním napadnuté rozhodnutie vydať a podpísať. Opakovane namietal, že odbor komunikácie žalovaného nebol oprávnený vo veci rozhodovať. Pokiaľ ide o nesprístupnenie osobných údajov, žalobca poukázal na výklad k zákonu o slobodnom prístupe k informáciám od autora B. D., rok vydania 2012, podľa ktorého žalobcom požadované údaje nemajú charakter osobných údajov, nakoľko podľa nich osobu nemožno jednoznačne určiť. Nezákonný postup krajského súdu videl žalobca v porušení § 118 ods. 1, 2 a 4 OSP, krajský súd bol nečinný celých šesť mesiacov, doručil rozsudok žalobcovi 51 dní odo dňa jeho vyhlásenia, čím konal v rozpore s § 158 ods. 5 OSP a výrok rozsudku neobsahuje hmotnoprávny predpis, na základe ktorého krajský súd rozhodol o zamietnutí žaloby.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že zotrváva na svojom písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 21.01.2013 ako aj na vyjadrení na pojednávaní dňa 03.09.2013. Stotožňujúc sa s právnymi závermi uvedenými v napadnutom rozsudku krajského súdu navrhol tento ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno vyhovieť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28.01.2016. (§ 156 ods. 1 a 3 OSP)

Odvolací súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, zistil, že žalobca žiadosťou zo dňa 22.02.2012 požiadal bývalý Krajský úrad životného prostredia v Banskej Bystrici o sprístupnenie spisu Obvodného úradu životného prostredia v Rimavskej Sobote č. 2009/00934 a o možnosť nahliadnutia. Z úradného záznamu Krajský úrad životného prostredia v Banskej Bystrici o nahliadnutí do spisu zo dňa 22.02.2012 vyplynulo, že žalobcovi bol žiadaný spis predložený k nahliadnutiu po vykonaní opatrení : nesprístupnení informácií týkajúcich sa osobnosti a súkromia fyzickej osoby (§ 9 ods. 1 zákona o slobode informácií) a po vylúčení informácií, o ktorých to ustanovuje zákon (§ 12 zákona o slobode informácií). Následne dňa 02.03.2012 vydal Krajský úrad životného prostredia v Banskej Bystrici rozhodnutie č. 02/2012/359-2, ktorým sčasti nevyhovel žiadosti žalobcu z 22.02.2012 o sprístupnenie spisu Obvodného úradu životného prostredia v Rimavskej Sobote vedeného pod č. 2009/00934 a to v častiach, ktoré sa týkajú : 1. zápisnice o prešetrovaní sťažnosti č. H/2009/00619 zo dňa 20.08.2009 a zápisnice o prešetrovaní sťažnosti č. H/2009/00620 zo dňa 20.08.2009, 2. informácií o mene a priezvisku, adrese trvalého bydliska a emailovej adrese dotknutej osoby v listinách založených v spise Obvodného úradu životného prostredia v Rimavskej Sobote vedenom pod č. 2009/00934, z dôvodu, že zápisnice o prešetrovaní sťažnosti sú súčasťou dokumentácie súvisiacej s vybavovaním sťažnosti, a preto ich v záujme ochrany sťažovateľa nie je možné sprístupniť, keďže tomu bráni zákaz sprístupňovania informácií podľa § 7 ods. 2 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach, a informácie o mene a priezvisku, adrese trvalého bydliska a emailovej adrese dotknutej osoby majú charakter osobných údajov, ktorých sprístupnenie osobitný zákon (§ 3 zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov) neustanovuje. Proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu sa žalobca odvolal. V odvolaní v podstate uviedol obdobné námietky, týkajúce sa veci samej, ako v žalobe a v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa. O odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol žalovaný rozhodnutím č. 22352/V/2012-1.1.1 zo dňa 30.04.2012 tak, že tomuto nevyhovel a napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Uvedené rozhodnutie žalovaného je predmetom súdneho prieskumu.

Podľa § 1 zákona č. 211/2000 Z. z. slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení účinnom v čase podanej žiadosti žalobcu (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z. z.“) tento zákon upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

Podľa § 3 ods. 1, 3 zákona č. 211/2000 Z. z. každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

Informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje.

Podľa § 9 ods. 1, 2 zákona č. 211/2000 Z. z. informácie, ktoré sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby, písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon, alebo s predchádzajúcim písomným súhlasom dotknutej osoby. Ak dotknutá osoba nežije, taký súhlas môže poskytnúť jej blízka osoba. Ustanovenia osobitných predpisov tým nie sú dotknuté.

Informácie o osobných údajoch fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených zákonom, (zákon č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov) povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje zákon, alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby. Ak dotknutá osoba nemá spôsobilosť na právne úkony, taký súhlas môže poskytnúť jej zákonný zástupca. Ak dotknutá osoba nežije, taký súhlas môže poskytnúť jej blízka osoba.

Podľa § 1 ods. 1, 2 zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení platnom a účinnom v čase podania žiadosti žalobcu (ďalej len „zákon č. 428/2002 Z. z.“ alebo „zákon o ochrane osobných údajov“) tento zákon upravuje a) ochranu osobných údajov fyzických osôb pri ich spracúvaní, b) zásady spracúvania osobných údajov, c) bezpečnosť osobných údajov, d) ochranu práv dotknutých osôb, e) cezhraničný tok osobných údajov, f) registráciu a evidenciu informačných systémov, g) zriadenie, postavenie a pôsobnosť Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky (ďalej len „úrad“).

Tento zákon sa vzťahuje na orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, iné orgány verejnej moci, ako aj na ostatné právnické osoby a fyzické osoby, ktoré spracúvajú osobné údaje, určujú účel a prostriedky spracúvania alebo poskytujú osobné údaje na spracúvanie.

Podľa § 3 zákona č. 428/2002 Z. z. osobnými údajmi sú údaje týkajúce sa určenej alebo určiteľnej fyzickej osoby, pričom takou osobou je osoba, ktorú možno určiť priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora alebo na základe jednej či viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu.

Podľa § 7 ods. 1 veta prvá zákona č. 428/2002 Z. z. osobné údaje možno spracúvať len so súhlasom dotknutej osoby, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach informácie, ktoré obsahuje dokumentácia súvisiaca s vybavovaním sťažností, sa nesprístupňujú. (§ 8 až 12 zákona č. 211/2000 Z. z.)

Podľa § 12 zákona č. 211/2000 Z. z. všetky obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon. Oprávnenie odmietnuť sprístupnenie informácie trvá iba dovtedy, kým trvá dôvod nesprístupnenia.

Podľa § 18 ods. 1, 2 zákona č. 211/2000 Z. z. ak povinná osoba poskytne žiadateľovi požadované informácie v rozsahu a spôsobom podľa § 16 v zákonom stanovenej lehote, urobí rozhodnutie zápisom v spise. Proti takému rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

Ak povinná osoba žiadosti nevyhovie hoci len sčasti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie. Rozhodnutie nevydá v prípade, ak žiadosť bola odložená (§ 14 ods. 3).

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, ako aj zákonnosť postupu a rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť postupu žalovaného správneho orgánu.

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích dôvodov dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa v konaní o poskytnutie informácií na základe žiadosti žalobcu zo dňa 22.02.2012 postupoval v intenciách citovanej právnej úpravy ustanovenej v zákone o slobode informácií, z ktorých dôvodov v danom prípade rozhodol v súlade so zákonom, a preto žalovaný, pokiaľ odvolaniu žalobcu nevyhovel a prvostupňové rozhodnutie potvrdil, jeho rozhodnutie treba považovať tiež za zákonné, v dôsledku čoho boli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa.

Po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Odvolací súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, vo svojom odôvodnení sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza :

Ústava SR v čl. 26 zaručuje právo na informácie a zároveň upravuje obmedzenia, ktoré je potrebné dodržiavať pri uplatňovaní práva na informácie tak, aby sa vytvorila primeraná rovnováha medzi právom na informácie na jednej strane a právom na súkromie na druhej strane. Práve z týchto dôvodov ustanovenie § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 211/2000 Z. z. upravuje, že informácie, ktoré sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby, a informácie o osobných údajoch fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených zákonom, povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon, alebo s predchádzajúcim písomným súhlasom dotknutej osoby. Účelom ustanovenia § 9 zákona č. 211/2000 Z. z. je chrániť informácie týkajúce sa súkromia a osobné údaje fyzických osôb. Súčasťou práva na ochranu súkromia je aj ochrana osobných údajov. Zásady ochrany osobných údajov stanovuje zákona č. 428/2002 Z. z. tak, že osobným údajom je informácia týkajúca sa fyzickej osoby, ktorá je „určená“ alebo „určiteľná“, resp. ktorá je na základe určitého súboru rôznych údajov konkrétne identifikovateľná a nezameniteľná s inou osobou. Ak žiadateľ požiadala o sprístupnenie informácií o sprístupnenie dokumentov obsahujúcich informácie o osobných údajoch fyzickej osoby, povinná osoba ich podľa § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 211/2000 Z. z. sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby (osoby, ktorej sa týka informácia o súkromí alebo osobný údaj). Keďže tieto ustanovenia neukladajú povinnej osobe povinnosť požiadať o písomný súhlas dotknutej osoby, povinná osoba nemusí žiadať dotknutú osobu (resp. blízku osobu alebo zákonného zástupcu) o súhlas. Ak žiadateľ o informáciu nevie preukázať takýto súhlas dotknutej osoby alebo ak súhlas nie je založený v úradnom spise, povinná osoba informáciu nesprístupní.

Odvolací súd mal za preukázané, že žalobca žiadal v rozpore s vyššie uvedenými ustanoveniami sprístupniť informácie týkajúce sa osobných údajov fyzickej osoby, na ktoré sa vzťahuje obmedzenie

prístupu k informáciám podľa zákona č. 211/2000 Z. z., a preto s poukazom na vyššie uvedené závery správnych orgánov oboch stupňov v tejto časti považoval rovnako ako krajský súd za správne.

Zákonodarca v zákone o slobode informácií ustanovuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám, kto je povinnou osobou na konanie a rozhodnutie o sprístupnení, resp. nesprístupnení žiadanej informácie, rozsah poskytovania a obmedzenie poskytovania informácií a konanie o žiadosti o sprístupnení informácií. Z citovanej právnej úpravy vyplýva, že štátne orgány sú povinné poskytovať informácie, ktoré majú k dispozícii. Obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon.

Z uvedeného vyplýva, že štátny orgán ako povinná osoba poskytne na základe žiadosti žiadateľa informácie, po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon.

Pokiaľ teda povinná osoba vylúčila informácie, ktoré obsahovala dokumentácia súvisiaca s vybavovaním sťažnosti, a teda zápisnice o prešetroaní sťažnosti, ktoré boli založené v spise, do ktorého žiadal žalobca nahliadnuť, a tieto žalobcovi nesprístupnila, konala v súlade s ustanovením § 12 zákona č. 211/2000 Z. z. v spojení s § 7 ods. 2 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach. Nebolo pritom rozhodujúce, o spis ktorého orgánu sa jednalo, rozhodujúce bolo, že v prípade zápisníc sa jednalo o dokumentáciu súvisiacu s vybavovaním sťažnosti.

Z uvedených dôvodov aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa v danom prípade správne orgány oboch stupňov v konaní začatom na základe žiadosti žalobcu o poskytnutie informácií postupovali v zmysle zákona a pokiaľ jeho žiadosti sčasti nevyhoveli, v súlade so zákonom rozhodli rozhodnutím, v odôvodnení ktorého riadne zdôvodnili dôvody, pre ktoré jeho žiadosti nebolo celkom vyhovené.

Ani odvolací súd nepovažoval za dôvodnú odvoláciu námietku žalobcu, ktorou zopakoval rovnako ako v žalobe, že o jeho odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol odbor ministerstva (aj to nepríslušný), a nie ministerstvo, ako mu to ukladá zákon. V rozsahu tejto námietky odkazuje odvolací súd v celom rozsahu na jej odôvodnenie krajským súdom, s ktorým sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje.

Právnu relevanciu nemožno priznať ani ďalšej námietke žalobcu, že napadnutý rozsudok krajského súdu je nezákonný i z dôvodu, že výrok rozsudku neobsahuje hmotnoprávny predpis, na základe ktorého krajský súd žalobu zamietol.

Náležitosti rozsudku ustanovuje zákonodarca v § 157 ods. 1 OSP, v zmysle ktorého rozsudok súdu obsahuje záhlavie, výrok, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Z právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva povinnosť súdu vo výroku rozsudku uviesť hmotnoprávny predpis, na základe ktorého žalobu zamietla.

Pokiaľ žalobca namietal, že krajský súd v rozhodovaní predmetnej veci postupoval nezákonne, a to z dôvodov, že predsedníčka senátu na súdnom pojednávaní nepostupovala v súlade s § 118 ods. 1, 2, 4 OSP, odvolací súd sa taktiež nemohol stotožniť s jeho námietkou.

V zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 246c ods. 1 OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Právna úprava ustanovená v § 118 OSP ustanovuje postup súdu po začatí pojednávania v konaní zmysle právnej úpravy ustanovenej v tretej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej konanie v prvom stupni v sporovom konaní. Zákonodarca správne súdnictvo systematicky začlenil do piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, v ktorej špeciálne neustanovil postup súdu na pojednávaní, avšak v § 250i ods. 1 OSP stanovil, že pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia, a súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie

napadnutého rozhodnutia. Z uvedenej právnej úpravy vyplýva, že súd v rámci súdneho prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je súdom skutkovým a nevykonáva dôkazy ako v sporovom konaní, a pokiaľ aj vykonáva dôkazy, tieto vykonáva v prípade nevyhnutnosti preskúmania napadnutého rozhodnutia. Zo spisového materiálu krajského súdu vyplýva že súd prvého stupňa na pojednávaní súdu dôkazy nevykonával, z ktorých dôvodov prvostupňový súd nepochybil, keď po začatí pojednávania nepostupoval postupom upraveným v § 118 OSP.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa dĺžky konania pred krajským súdom a nedodržania lehoty na vyhotovenie rozhodnutia, tieto skutočnosti nemajú na správnosť napadnutého rozsudku žiaden vplyv.

Podozrenia žalobcu, vyslovené v odvolaní a aj žalobe, z nezákonného upravovania, pozmeňovania a umelého vykonštruovania správnych spisov a z nezákonnej manipulácie s nimi nie je súd oprávnený v tomto konaní riešiť; pokiaľ žalobca má takéto podozrenia, môže využiť príslušné zákonné prostriedky.

V tejto súvislosti však považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné uviesť, že v žiadnom prípade nepopiera právo žalobcu na informácie, avšak je nevyhnutné, aby toto právo bolo uplatňované účelne (nie účelovo) a efektívne, a to nielen vo vzťahu k povinným osobám, ale i vo vzťahu k súdu. V opačnom prípade ide zo strany žiadateľa o informáciu skôr o zneužívanie práva, kedy je toto právo zámenkou pre formalistické a bezúčelné spory.

Nedá tiež Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky neuviesť, že postup žalobcu v konaní o jeho žiadosti sa javí šikanóznym, kedy zjavne využíva zákon o slobode informácií a na jeho základe žiada o poskytnutie informácií, o ktorých je možné pochybovať, že podliehajú jeho režimu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval zneužitie práva v oblasti práva na informácie vo svojej rozhodovacej činnosti, napr. v rozhodnutí sp. zn. 3SŽi/4/2014, keď uviedol:

„Zneužitím práva v oblasti práva na informácie je v zásade individuálnou situáciou, kedy v rámci správnej úvahy a v rámci úvahy súdu existuje dostatočný počet indícií, že cieľom žiadosti o informácie nie je reálny záujem získať informáciu. Je pritom potrebné odlišovať reálny záujem, ktorý súvisí s vážnosťou prejavenej vôle žiadateľa. Existenciu reálneho záujmu, ktorý súvisí s vážnosťou prejavenej vôle žiadateľa, je nevyhnutné odlišovať od formalizovaného právneho záujmu na poskytnutí informácie, ktorý žiadateľ nemusí preukazovať (podľa § 3 ods. 3 zákona o slobode informácií informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje). To, že sa informácie poskytujú bez preukázania právneho dôvodu alebo záujmu ešte neznamená, že je daná vážnosť vôle žiadateľa informácie získať.“ (sp. zn. 3SŽi/4/2014)“.

Vychádzajúc zo skutkových zistení daného prípadu a právnych záverov uvedených vyššie odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky žalobcu za relevantné k vyhoveniu jeho odvolacieho návrhu.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd, preskúmajúc napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu dôvodov namietaných žalobcom v odvolaní, dospel k záveru, že pokiaľ súd prvého stupňa žalobu zamietol, rozhodol vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 250ja ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 246c OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a v spojení s § 250k ods. 1 OSP, pretože bol v tomto konaní neúspešný.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.